

tidligere her i Danmark var noget kortere, nemlig 3 Aar, men at den i 1839 blev forlænget til 5 Aar. Denne Termin har altsaa været gjældende i henved et halvt hundrede Aar, og det forekommer mig derfor, at hvis der ikke kan anføres meget stærke Grunde for, at gjøre Forandring i denne Henseende, vilde det være rettest at blive staaende ved det Gamle og Kjendte.

Jeg vil dernæst gjerne sige et Par Ord om § 41 i Loven. Det bestemmes jo der, at en Fattigbestyrelse kan „med Samtykke i hvert enkelt Tilfælde af Politimesteren“ diktere Straf for Personer, der ere under Fattigvæsenets Bestyrelse for Forseelser, som stride mod Orden og Sædelighed o. s. v. Denne Straffemyndighed, som her gives Fattigbestyrelsen, forekommer det mig er meget vidtgaaende. Der kan nemlig ifjendes „Straf af Hensættelse i Tvangsarbejdshuse, dog ikke ud over et Tidsrum af 6 Maanedere.“ 6 Maaneders Tvangsarbejde svarer til Fængsel paa Vand og Brød i 6 × 5 Dage. Det er noget Extraordinært at give en Fattigbestyrelse Ret til at ifjende en saa betydelig Straf. Jeg erkjender, at det kan være praktisk, hensigtsmæssigt, nyttigt og i flere Henseender anbefaleligt, at der aabnes Udgang til en summarisk Afgjorelse af saadanne Forseelser, hvorom her er Tale. Alltsaa i Principet har jeg ikke Noget imod denne Bestemmelse, men ligesom det forekommer mig, at det dog kan være et Spørgsmaal, om Fattigbestyrelsen skal kunne ifjende en saa sølelig Straf som 6 Maaneders Tvangsarbejde, saaledes er jeg freindeles af den Mening, at naar man tillægger Fattigbestyrelsen en saadan Domsmyndighed, burde der gives nærmere Regler, som kunde stifte mod en utilbørlig Udførelse af dette Dommerhverv. Det hedder i § 41 ganske kort, at „Fattigbestyrelsen paa det Sted, hvor de Personer, som nyde offentlig Fattighjælp og have forset sig, have Ophold, med Samtykke i hvert enkelt Tilfælde af Politimesteren, i Kjøbenhavn af Politidirektøren, kan ifjende dem“ denne Straf. Naar man vil give Bestyrelsen en saadan Straffemyndighed, forekommer det mig, at man burde foreskrive en vis Form, Sagtagelse af visse Regler, til Betyggelse for den Paagjældende. Det burde ikke være et Magtsprog, som blev givet uden tilbørlig Undersøgelse. Det nytter ikke at henvise til, at Politimesteren skal give sit Samtykke, naar man ikke giver Regler, som kan gjøre det muligt i det enkelte Tilfælde virkelig at anstille en betydnende Undersøgelse af, om det er i sin Orden, at denne Straf er bleven dikteret. Med andre Ord, det forekommer mig, at

der burde virkelig indrettes ligefremme Retsprotokoller, Straffeprotokoller eller hvad man nu vil kalde dem, og foreskrives en vis Fremgangsmaade. Straffens Ifjendelse burde være betinget af, at den Paagjældende tilstaae den Forseelse, hvorfor han skal straffes, eller at der i alt Fald er tilveiebragt tilstrækkeligt Bevis derfor. Og naar Politimesteren skulde approbere den ifjendte Straf, skulde han altsaa have Velighed til ikke blot at kunne forbiise sig om, at Betingelserne for en retfærdig Ifjendelse af Straffen ere tilstede, men ogsaa Mulighed for at undersøge, om Forholdet virkelig var af den Besskaffenhed, at det kunde anses for rigtigt at paalægge en saadan Straf, som Fattigbestyrelsen har dikteret. Det vil ikke være vanskeligt at finde et Forbillede, efter hvilket en saadan Sag kunde ordnes. Man har jo de mugjældende Reglementer for Fattigvæsenets Tvangsarbejdsanstalter baade i Kjøbenhavn, Dønjø og andre Steder, og jeg skal bemærke, at man har en nyere Lov, nemlig Loven om Disciplin i Handelsstibe, hvor der ogsaa tillægges Skipperen en saadan særlig Straffemyndighed i visse Tilfælde. Til en Regel for, hvorledes man kan tilveiebringe en Garanti for, at der gaas frem paa en regelmæssig Maade, som gjør en Kontrol mulig, tror jeg ikke, det er saa vanskeligt at komme. Men jeg har en anden Bemærkning at gjøre gjældende. Det hedder, at denne Straf kan gjøres gjældende for Forseelser, som stride mod Orden og Sædelighed, saasom Overhørighed og Trodsighed mod Foresatte, Druffentab, Uforligelighed, Modvillighed til Arbejde og Bortgang fra anvist Arbejde. Jeg beder denne Bestemmelse jævnført med § 29, hvor det hedder, at ingen Trængende maa uden Fattigbestyrelsens Samtykke forlade den Forsørgelsesanstalt, hvor han er anbragt. Jeg antager, at det er Meningen, at Fattigbestyrelsen herefter kan ifjende Straf ikke blot for den Fattige, som forlader et ham anvist Arbejde, men ogsaa den, som forlader en Fattiganstalt, hvor han er indsat. Men det, jeg vil hensele Dpmærksomheden paa, er, at det kan være noget tvivlsomt, om der herunder ogsaa skal gaa ind den Forseelse, at den Paagjældende forlader en Tvangsarbejdsanstalt. I næste Stykke af § 41 hedder det netop, at der i Reglementerne for Tvangsarbejdshusene optages Bestemmelser om, at Instaltens Bestyrelse, efter dertil af Stedets Politimester i hvert enkelt Tilfælde meddelt Samtykke, for grovere Uordener kan ifjende Lemmerne Gellestraf. Her tales kun om „grovere Uordener“ og derimod ikke om Bortgang fra Tvangsanstalter. Jeg vilde ønske, man gjorde det